

SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X KADENCJA

Warszawa, dnia 22 października 2020 r.

Druk nr 201 S

SPRAWOZDANIE

KOMISJI USTAWODAWCZEJ

o projekcie uchwały ustanawiającej rok 2021 Rokiem Powstań Śląskich (druk nr 201)

Marszałek Senatu w dniu 15 września 2020 r. skierował do Komisji Ustawodawczej projekt uchwały ustanawiającej rok 2021 Rokiem Powstań Śląskich w celu rozpatrzenia go w pierwszym czytaniu.

Komisja na posiedzeniu w dniu 22 października 2020 r. rozpatrzyła w pierwszym czytaniu przedstawiony przez wnioskodawców projekt uchwały, wprowadziła do niego poprawki i wnosi o przyjęcie przez Senat jednolitego, załączonego projektu uchwały.

Przewodniczący Komisji
Ustawodawczej
(-) Krzysztof Kwiatkowski

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia

ustanawiająca rok 2021 Rokiem Powstań Śląskich

Powstania Śląskie (1919-1921) to trzy zrywy ludności polskiej Górnego Śląska, w których życie oddało kilka tysięcy osób. Do dziś nie wiadomo, ilu powstańców tak naprawdę walczyło. Podaje się liczbę kilkudziesięciu tysięcy. Nie znamy wszystkich nazwisk. Dziś uczestnicy walk nie mogą już o nich opowiedzieć, gdyż ostatni z weteranów odszedł na wieczną wartę. Dlatego na nas spoczywa obowiązek pamiętania. Bez względu na ocenę historyczną czy prowadzone spory jesteśmy winni Powstańcom szacunek i cześć, tak jak i innym bohaterom naszej historii.

I Powstanie Śląskie

W wyniku postanowień traktatu wersalskiego o losach Górnego Śląska miał zdecydować plebiscyt. Mimo stworzenia pozornie równych warunków dla stron polskiej i niemieckiej w 1919 r. na spornym terenie wciąż nie było sił rozjemczych, a pełną kontrolę sprawowali tu niemieccy urzędnicy, wspierani przez tzw. Grenzschutz, czyli regularne wojska niemieckie (117 Dywizja Piechoty). Pierwszy ze zrywów, w 1919 r., był odpowiedzią części Górnoszlązaków na terror i presję, którą strona niemiecka wywierała na propolsko nastawionych mieszkańców. Był też dowodem zniecierpliwienia przedłużającymi się politycznymi targami oraz manifestacją chęci powtórzenia sukcesu powstania wielkopolskiego. Jednym z symbolicznych wydarzeń poprzedzających wybuch powstania była masakra w kopalni „Mysłowice” z 16 sierpnia 1919 r. Oczekujący na wypłatę górnicy i członkowie ich rodzin zostali ostrzelani przez żołnierzy niemieckich, w wyniku czego zginęło kilkanaście osób. I Powstanie Śląskie (16/17-24 sierpnia 1919 r.) było spontanicznym, ograniczonym zrywem części mieszkańców przeciwko niemieckiej administracji publicznej oraz niemieckim właścicielom zakładów przemysłowych. Powstańcy musieli walczyć przeciwko oddziałom regularnej armii niemieckiej. Powstanie zakończyło się pacyfikacją ludności polskiej przez Niemców oraz zmuszeniem wielu uczestników do opuszczenia Górnego Śląska, gdzie wrócić mogli dopiero po porozumieniu polsko-niemieckim z 1 października 1919 r.

II Powstanie Śląskie

Na początku roku 1920 na obszarze plebiscytowym pojawiła się Międzysojusznicza Komisja Rządząca i Plebiscytowa, wsparta przez francuskie i włoskie wojska rozjemcze. Z Górnego Śląska usunięto wojska niemieckie, wciąż jednak działała tu policja bezpieczeństwa Sicherheitspolizei (Sipo), formalnie bezstronna, w rzeczywistości sprzyjająca Niemcom. Strona niemiecka nadal wykorzystywała swoją uprzywilejowaną pozycję, by zastraszać propolsko nastawionych Górnoszlązaków. W trakcie zamieszek w Katowicach 17 sierpnia 1920 r. wywołanych przez Niemców zamordowany został polski działacz i lekarz Andrzej Mielęcki. Wywołało to powszechne oburzenie propolskich Górnoszlązaków i było „iskrą” do podjęcia walk. Celem II Powstania Śląskiego (19/20-25 sierpnia 1920 r.) była likwidacja Sipo. Powstanie, koordynowane przez Polską Organizację Wojskową Górnego Śląska, było znacznie lepiej zaplanowane i zrealizowane niż poprzednie. Od początku jasno sprecyzowano jego szczegółowy, możliwy do osiągnięcia cel oraz ograniczono zasięg walk. Dodatkowo precyzyjnie określono wymiar symboliczny tego wydarzenia – miało być ono demonstracją siły i determinacji propolsko nastawionych Górnoszlązaków. Zakończyło się sukcesem, za który należy uznać wprowadzenie w życie decyzji Sprzymierzonych o zlikwidowaniu Sipo i powołaniu w jej miejsce mieszanej, polsko-niemieckiej Policji Górnego Śląska – Abstimmungspolizei (Apo).

III Powstanie Śląskie

Plebiscyt na Górnym Śląsku odbył się 20 marca 1921 r. Za Polską opowiedziało się 40,3% głosujących, za Niemcami – 59,4%. Sprzymierzeni podjęli próbę przełożenia jego wyników na rozstrzygnięcia terytorialne, ale wynikający z docierających do strony polskiej informacji planowany podział był oceniany jako mocno krzywdzący. Wybuchło III Powstanie Śląskie (2/3 maja – 5 lipca 1921 r.), na którego czele jako dyktator stanął najważniejszy wówczas górnoszląski polityk Wojciech Korfanty. Powstanie miało precyzyjnie wyznaczony cel – zbrojną demonstrację woli przyłączenia regionu do Polski. Uzyskano wsparcie Rzeczypospolitej w ludziach i broni, dzięki czemu Powstańcy dysponowali m.in. niedostępnym wcześniej ciężkim sprzętem. Sama kampania bliższa była regularnym działaniom wojennym. Do największych bitew doszło pod Kędzierzynom i Górą Świętej Anny. Obie rywalizujące strony szeroko korzystały z pomocy swoich rządów i społeczeństw. Choć walki nie przyniosły militarnego rozstrzygnięcia, to właśnie dzięki nim część regionu ze strategicznym przemysłem miała zostać włączona w granice II Rzeczypospolitej Polskiej.

Ostatecznie, na mocy decyzji Ligi Narodów zatwierdzonej przez Radę Ambasadorów 20 października 1921 r., granica polsko-niemiecka na Górnym Śląsku przebiegała korzystniej niż proponowana wcześniej. Po polskiej stronie znalazło się 46% ogółu ludności i 29% obszaru plebiscytowego, obejmującego większość górnośląskiego przemysłu. Uroczyste objęcie części Górnego Śląska przez Polskę nastąpiło 16 lipca 1922 r.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej składa hołd Powstańcom Śląskim za ich patriotyzm i umiłowanie polskości oraz męstwo i hart ducha w walkach w latach 1919 – 1920 – 1921, które przyczyniły się do objęcia części Górnego Śląska, po sześciu wiekach podlegania czeskiej i niemieckiej jurysdykcji, przez odradzające się Państwo Polskie.

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.